

Arrest

nr. 309 122 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS**
 Rootenstraat 21/18
 3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 27 mei 2022, dient op 30 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 2 augustus 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 20 juli 2023.

1.3. Op 28 september 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Afghanistan, van afkomst Pashtoun en bent u een hanafi moslim. U bent afkomstig van Azizkhel gelegen in het district Khogyani in de provincie Nangarhar. U bent tot de vijfde graad naar school geweest in Afghanistan. Hierna hebt u ongeveer een maand groenten verkocht met een kar aan het districtshuis. Ongeveer één à twee maand nadat u bent gestopt met school bent u beginnen werken in een slagerij in de Bazaar van het Kagma district. U hebt ongeveer zes jaar in deze slagerij gewerkt.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming voert u de volgende feiten aan.

U werkte in een slagerij die vlees leverde aan de soldaten van het Bachir Argham, Kharqa, Khogyani Kargha en Sherzad district. Doordat deze slagerij leveringen deed aan de overheid werd u bedreigd door de taliban. U hebt op 29 juni 2020 een dagvaarding van de taliban ontvangen waarin u werd opgeroepen om, iets na het vrijdagsgesbed in de moskee, met de dorpsouderen naar Pirakhel dorp te gaan. U bent zelf niet naar deze afspraak gegaan omdat uw vader u dit afraadde. In plaats daarvan is uw vader gegaan samen met de dorpsouderen. De taliban hebben tegen uw vader gezegd dat ze u zullen straffen omdat u de overheid ondersteunt en de wetten van de overheid respecteert. Ze eisten dat u zou worden overgedragen aan hen en anders zouden ze u en uw familie bedreigen. Hierop antwoordden uw vader en de dorpsouderen dat ze u zouden overleveren aan hen.

U bent echter zelf nooit naar de taliban gegaan aangezien uw vader en uw baas u dit afraadde. In plaats daarvan bent u niet meer naar huis gegaan en hebt u in het huis van uw baas verbleven. Twee dagen later bent u op aanraden van uw baas een klacht gaan neerleggen in het districtshuis. Hier hebt u verteld over uw problemen met de taliban omwille van de samenwerking van de slagerij met de overheid. Het districtshuis zei dat ze uw klacht gingen onderzoeken, maar u hebt niets meer van hen vernomen.

Op 23 juli 2020 is er een tweede dreigbrief afgeleverd bij uw huis waarin zowel naar u als uw vader werd verwezen. De taliban verzochten u deze keer om naar de Kharkraq kliniek te komen in Chantala, Khirageli. Twee à drie dagen na het ontvangen van de dreigbrief is uw vader naar de slagerij gekomen om u te verwittigen. In overleg met uw baas hebt u hierop besloten om het land te verlaten en bent u op 20 juli 2020 naar Kabul vertrokken. Uw vader is opnieuw alleen naar de afspraak gegaan. Aangezien u weer niet aanwezig was op de afspraak en uw vader tegen de taliban zei dat u voor iemand anders werkte en dus de samenwerking met de overheid niet kon stoppen, hebben de taliban uw vader in elkaar geslagen. Uw paternale oom belde u om u in te lichten over het incident van uw vader. Hierop bent u met behulp van uw paternale oom naar Kabul bushalte gegaan en hebt u via Nimroz het land verlaten.

U bent op 23 juli 2020 vertrokken uit Afghanistan om zo via Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk op 27 mei 2022 aan te komen in België

U diende in België een verzoek om internationale bescherming in op 30 mei 2022.

Uw vader is op 6 maart 2023 overleden aan zijn verwondingen.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw verzoek legt u een kopie van het contract tussen uw werkgever en de overheid, een origineel document met betrekking tot het vlees dat de slagerij leverde aan de overheid, uw originele taskara (Afghaans identiteitsbewijs), de originele taskara van uw vader en uw moeder, kopieën van twee dreigbrieven, een kopie van een aangifte bij het district, kopieën en originele medische documenten van uw vader, originele schooldocumenten van België, een origineel werkdocument van uw vader, foto's en een originele enveloppe neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongeloofwaardig zijn.

U vreest gedood te worden door de taliban omdat u werknemer was van een slagerij die vlees leverde aan de overheid. Naar aanleiding hiervan ontving u twee dreigbrieven van de taliban. Gelet op het geheel van weinig aannemelijke verklaringen die u heeft afgelegd gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targetin

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanist an_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat u werknemer bent geweest van een slagerij die leveringen deed aan het Afghaanse leger. Zelf hebt u nooit voor de toenmalige Afghaanse overheid gewerkt. Hoewel u dus een vrees voor de taliban inroept waarbij u iedereen die ooit mensen van het leger of de overheid heeft geholpen over dezelfde kam scheert (CGVS p. 18), komt uit de beschikbare informatie een heel ander beeld naar voren. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van uw toenmalige werk. U bent hier niet in geslaagd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u werkte als slager in een slagerij in de bazaar van Kagha district. Uw taken en verantwoordelijkheden bestonden uit het slachten, schoonmaken en versnijden van de dieren (CGVS p.12). De slagerij zelf was volgens uw verklaringen de grootste slagerij in Khogyani district en had een contract met L.G.H. (...) die het vlees leverde aan het ministerie van defensie (CGVS p.23)(document 1). Hierdoor konden ze vlees leveren aan de soldaten van het Bachir Argham, Kharqa, Khogyani Kharga en Sherzad district (CGVS p.12 en 23). Uw baas H. (...) was bevoegd voor alles wat betrekking had op de overeenkomst met de overheid (CGVS p.23). U verklaart dat de leveringen aan de districten werden uitgevoerd door verschillende chauffeurs, elke chauffeur was verantwoordelijk voor zijn specifieke district (CGVS p.23 en 36). Uzelf was echter enkel bevoegd voor taken binnen de slagerij en u hebt zelf nooit leveringen moeten doen (CGVS p.24). Dit betekent dat u zelf niet zichtbaar samenwerkte met de overheid, maar dat u een gewone werknemer was binnen de slagerij. Er wordt dan ook door het CGVS geen geloof gehecht aan de verklaring dat u bedreigd werd door de taliban louter en alleen door uw werk bij de slagerij.

Het is dan ook ongeloofwaardig dat een werknemer die zelf enkel achter de schermen meewerkt in een slagerij meer problemen zou kennen dan de baas van de slagerij en de werknemers die zichtbaar het vlees leveren aan de overheid. Zo blijkt dat er maar één andere medewerker/chauffeur is die grote problemen heeft gekend met de taliban omwille van zijn werk bij de slagerij (CGVS p.28). Deze collega was een neef van uw baas en hij vervoerde vlees naar Sherzad. Zijn auto is afgebrand en hijzelf werd doodgeschoten (CGVS p.28). Echter is hij de enige die dergelijk grote problemen heeft gekend omwille van zijn werk als chauffeur. Zo verklaart u daarna dat de andere chauffeurs niet bedreigd werden (CGVS p.29). Wanneer toch nog verder wordt doorgegaan op de problemen die collega's zouden hebben gekend, verklaart u dan dat de taliban zowel de verkoper, de leverancier als de hulpen viseerden (CGVS p.30). Hierna wordt er u nog eens op gewezen dat u eerder verklaarde dat, uitgezonderd van de ene chauffeur, de anderen geen problemen hebben gekend met de taliban. Waarop u antwoordt dat de taliban hen zouden vermoord hebben indien ze hen zouden gezien hebben (CGVS p.30). Dit zijn echter loutere speculaties die niet geloofwaardig kunnen worden geacht gezien uw eerdere verklaringen en het feit dat u geen duidelijk beeld kan schetsen over de problemen van uw collega's.

Uw baas H. (...), de eigenaar van de slagerij en degene die het contract heeft gesloten en dus het gezicht is van de slagerij, werd volgens uw verklaringen altijd bedreigd (CGVS p.28). Echter bleven deze bedreigingen enkel bij het verzoeken van geld aangezien hij door de overheid werd ondersteund (CGVS p.28). Wanneer verder nog eens wordt teruggekomen op de problemen die uw baas mogelijks zou hebben gekend, vertelt u opnieuw dat uw baas natuurlijk problemen heeft gekend maar dat hij de bedreigingen die hij telefonisch kreeg niet serieus nam (CGVS p.29). Het is weinig aannemelijk dat een baas van iemand die is doodgeschoten omwille van zijn werk als chauffeur voor zijn slagerij en waarvan een medewerker meermaals is bedreigd geweest dreigtelefoontjes niet serieus neemt. Gevraagd of deze telefoontjes plaatsvonden voor of nadat u werd bedreigd, antwoordt u dat hij elke dag telefoontjes kreeg, maar dat hij niet bang was omdat hij ondersteund werd door de overheid, hetgeen weinig aannemelijk is (CGVS p.29). Daarenboven vervoerde uw baas volgens uw verklaringen zelf ook vlees naar het Khogyani districtshuis, hierbij zou hij wel zijn eigen wapen hebben gehad (CGVS p.28). Aan het feit dat uw baas dan niet meer problemen zou hebben gehad dan u of dat hij wel in de mogelijkheid zou zijn geweest om nog een jaar nadat u het land hebt verlaten in het dorp te blijven wonen kan weinig geloof worden gehecht. H. (...) en zijn zoon B. (...) zijn namelijk zelf pas na de machtsovername vertrokken uit Afghanistan en er is in de tussentijd niets met hen gebeurd (CGVS p.29). Doorgevraagd op de bedreigingen die uw baas ontving wijzigt u uw verklaring en vertelt u dat H. (...) enkel in de winkel bleef en soms naar Jalalabad ging, maar dat hij niet naar onveilige plaatsen ging (CGVS p.29). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verhaal verder aan.

Wanneer u er nog eens op wordt gewezen dat het CGVS het raar vindt dat u bent vertrokken, maar de andere medewerkers die prominenter in beeld kwamen niet, herhaalt u gewoon weer dat u geen informatie heeft over de chauffeurs en dat H. (...) en B. (...) wel zijn gevlucht uit Afghanistan na de machtsovername

(CGVS p.30). Wanneer u dan wederom wordt gevraagd waarom de taliban zich niet rechtstreeks op H. (...) hebben gericht, zegt u dat ze u maar ook hem hebben benaderd, maar begint u terug te vertellen over uw eigen problemen (CGVS p.30). Het feit dat uw baas die de contracten met de overheid regelde en die zelf, afhankelijk van uw verklaringen, ook het vlees leverde nog meer dan een jaar in de mogelijkheid was om zonder al te grote problemen in Afghanistan te verblijven en dat u als onopvallende medewerker dergelijke grote problemen zou hebben gekend, is allerminst aannemelijk. Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Voorts zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig. Zo verklaart u dat u twee dreigbrieven hebt ontvangen van de taliban waarin stond dat u naar een afspraak met de taliban moest komen (CGVS p.6,20-21). De eerste dreigbrief ontving u op 29 juni 2020, hierin werd u opgeroepen om zich dezelfde dag aan te melden bij de Abikuzaid moskee in Pirakhel samen met twee dorpsleiders (CGVS p.24-25) (document 6a). U vertelt eerst dat u de brief 's ochtends hebt gevonden onder de deur of de ingang van uw huis (CGVS p.25). Wanneer verder wordt ingegaan op de details van deze eerste ontmoeting met de taliban vertelt u daarentegen dat uw moeder de brief heeft gevonden bij de waterput vlakbij de deur van jullie huis (CGVS p.26). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verhaal verder aan.

U bent zelf niet naar deze eerste afspraak gegaan, maar uw vader is in uw plaats gegaan (CGVS p.25). Uw vader heeft de taliban beloofd dat hij u zou overleveren aan de taliban omdat de taliban anders problemen gingen maken voor uw familie. Uw vader kwam de belofte niet na en heeft niets meer laten weten (CGVS p.25). Bevraagd of er dan al concrete afspraken waren gemaakt over het verdere verloop vertelt u dat er geen afspraken zijn gemaakt over de manier waarop hij u zou overdragen aan hen. De taliban zouden gewoon hebben gezegd dat hij u de volgende keer moest meebrengen, zonder te zeggen wanneer de volgende keer zou zijn (CGVS p.26). De taliban hadden het uw vader eenmalig vergeven, maar de volgende keer zou hij u moeten meebrengen (CGVS p.26). Deze gang van zaken is evenwel bijzonder weinig aannemelijk omdat ze u en uw familie de mogelijkheid geven om maatregelen te nemen tegen de taliban en u ook de gelegenheid had om te vluchten (CGVS p.26).

24 dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief hebben de taliban een tweede dreigbrief gestuurd naar uw huis op 23 juli 2020 (CGVS p.27) (document 6b). In deze tweede dreigbrief stond dat u zich in het Khakrasq gebied van Chantala regio moest overgeven naast het ziekenhuis (CGVS p.27). Ook naar deze ontmoeting bent u zelf niet gegaan aangezien u toen al was vertrokken uit het dorp. Uw vader is wederom in uw plaats gegaan. Omdat u wederom niet aanwezig was op de afspraak hebben ze uw vader zwaar toegetakeld (CGVS p.27 en 28). U legt medische documenten neer van uw vader die zijn verwondingen moeten staven (document 8). Echter bewijzen deze documenten enkel dat uw vader medische problemen heeft en dat hij aan paraplegia leed, dit bewijst niet hoe deze medische problemen zijn ontstaan en dit staat dus ook niet dat deze problemen verband houden met uw asielrelaas.

Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban niet meteen naar uw huis zijn gegaan om u rechtstreeks te benaderen, antwoordt u dat de taliban nooit naar iemands huis zouden gaan (CGVS p.31). U verklaart dat ze toestemming nodig hebben om een huiszoeking uit te voeren en dat ze zouden geconfronteerd worden met uw familie indien ze dit zonder toestemming zouden doen (CGVS p.31). Dat de taliban, een gewapende groepering die de macht probeert te grijpen, toestemming zouden moeten vragen aan uw familie voordat ze u zouden kunnen benaderen komt dan ook geheel ongeloofwaardig over. Deze weinig plausibele werkwijze van de taliban overtuigd het CGVS niet.

Tot slot komen uw verklaringen over de dreigbrieven niet overeen met de inhoud van de brieven die u voorlegt. Zo wordt u op meerdere momenten gedurende het interview gevraagd wat de inhoud is van de brieven en van wanneer ze dateren. U verklaart steeds dat u de eerste dreigbrief, of dagvaarding, hebt ontvangen op 29 juni 2020 en dat hierin stond dat u zich samen met de dorpsouderen, en afhankelijk van uw verklaringen met uw vader, moest gaan aanmelden bij de Abikuzaid moskee in Pirakhel twee uur na het vrijdagsgedeb (CGVS p.6, 24, 26). De tweede dreigbrief heeft u ontvangen op 23 juli 2020 en hierin zou staan dat u, en opnieuw afhankelijk van uw verklaringen uw vader, zich aan de taliban moeten overgeven in Khakrasq gebied van Chantala regio bij het ziekenhuis (CGVS p.6 en 27). Echter komen uw verklaringen over de inhoud van de brieven niet overeen met de werkelijke inhoud, zo verwisselt u de inhoud van de beide brieven. Het is de brief die gedateerd is op 23 juli 2020 die u oproept om samen met twee dorpsouderen naar de moskee te komen en de eerste brief roept u op om u aan te melden bij het ziekenhuis (document 6).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 3). Ditzelfde geldt voor de taskara's die u neerlegt van uw vader en uw moeder (document 4 en 5). Het contract en de informatie van de slagerij die u neerlegt, bewijst louter dat er een contract bestond tussen L.G.H. (...)

Company en H. (...) companies (document 1 en 2). Het werkdocument van uw vader bewijst louter de tewerkstelling van uw vader die hier niet ter discussie staat en draagt niets bij aan uw asielrelaas (document 10). De foto's die u neerlegt staven de tewerkstelling van uw vader en de familieband met uw vader, hetgeen hier opnieuw niet ter discussie staat. De foto's van de slagerij voegen daarnaast niets toe aan uw verhaal, aangezien u zelf nergens op deze foto's afgebeeld staat (document 11). De Belgische schooldocumenten die u neerlegt bewijzen enkel dat u hier een opleiding hebt gevolgd, maar draagt voor het overige niets bij aan uw asielrelaas (document 9). De enveloppe bewijst daarnaast dat u documenten opgestuurd hebt gekregen (document 12).

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren. U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van

artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder andere de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker meent ook dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout en van een schending van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag).

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“Vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Ten onrechte weigerde het CGVS om de vluchtelingenstatus aan verzoeker toe te kennen.

Het CGVS stelt verkeerdelijk dat uit de verklaringen van verzoeker niet kan worden afgeleid dat hij voldoet aan de criteria zoals vastgelegd in de conventie van Genève.

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS heeft beslist, bevatten de verklaringen van verzoeker wel degelijk voldoende en ernstige aanwijzingen voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de conventie van Genève dd. 28/07/1951.

Verzoeker loopt wel degelijk gevaar in Afghanistan.

Verzoeker vreest het slachtoffer te zullen worden van een afrekening door de Taliban.

Deze laatste bedreigt verzoeker omdat hij zich niet vrijwillig had aangemeld bij de Taliban nadat deze laatste in de zomer van 2020 twee dreigbrieven hadden gestuurd naar verzoekers gezin waarin geëist was dat verzoeker zich moesten aanmelden.

De Taliban viseerden verzoeker nadat zij vernomen hadden dat verzoeker als slager werkte in een slagerij die vleesleveringen deed aan de overheid.

In geval van een terugkeer vreest verzoeker dat hij tegen wraakacties vanwege de Taliban niet zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van de autoriteiten.

Sinds de machtsovername in Afghanistan door de Taliban in de zomer van 2021. En deze laatste sindsdien als enigen de Afghaanse autoriteiten uitmaken. is het voor verzoeker evident dat hij tegen wraakacties vanwege de Taliban niet meer zal kunnen rekenen op een afdoende bescherming van enige andere autoriteit in het land.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 20 juli 2023 had verzoeker wel degelijk op een afdoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven in gevaar is in Afghanistan.

De omstandigheden waarin verzoeker in Afghanistan leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om het land te verlaten.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen op het CGVS.

(CGVS blz. 20-21:“(…)”)

Het CGVS heeft ten onrechte de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in vraag gesteld en meent dat er aan verzoekers problemen , en met name aan zijn vrees voor vervolgingen door de Taliban geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeker is het oneens met de gronden waarop het CGVS zich had gebaseerd om hem de hoedanigheid van vluchteling te weigeren en meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat.

Verzoekers problemen van vervolgingen door de Taliban en zijn angst om het slachtoffer te worden van représailles, zijn in het concrete geval van verzoeker, wel degelijk ernstig.

Uit de verklaringen van verzoeker is gebleken dat de Taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken wat maakt dat verzoeker steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan.

Omdat verzoeker zich niet vrijwillig had aangemeld bij de Taliban, werd verzoekers vader ernstig toegetakeld door de Taliban.

Verzoekers vader liep meerdere breuken op ; aan zijn armen en aan zijn ruggenwervels en raakte daarbij verlamd.

Op 6 maart 2023 overleed zijn vader aan zijn verwondingen.

(CGVS blz. 14: “(…)”)

CGVS blz. 28:

“Wat gebeurde er tijdens de tweed ontmoeting. Mijn vader ging ernaar toe, ze vroegen hem waarom hebt u jouw zoon niet meegebracht? waarom heeft u hem niet aan ons overgegeven? Ik denk dat ze ruzie hebben gemaakt en daarna hebben ze mijn vader geslagen. Ze hebben zijn rug, hoofd en hand gebroken. Er zijn medische documenten ook, die liggen daar.

CGVS blz. 31:

“Mijn vader had een grote verwonding op zijn rug gekregen. Met het verstrijken van de tijd kreeg hij een infectie, mijn moeder moest het soms schoonmaken en daarna hebben ze het rode kruis gecontacteerd om het schoon te maken. Mijn moeder, mijn neef en mijn vader zijn samen naar daar gegaan. Mijn vader werd door hen nagekeken en daarna zeiden zij tegen hem dat hij enkele sporten moest beoefenen. Ze zijn samen met mijn neef, de zoon van mijn paternale oom, gegaan en soms was het onmogelijk voor mijn vader om zijn urine te controleren.

Dus uw vader is eigenlijk overleden aan zijn verwondingen?

Ja inderdaad, wegens deze verwondingen en er werd bloed in zijn hersenen verhinderd. De dokters konden hem niet helpen, dus hij is overleden. Ik ben naar hier gekomen en ik was van plan om mijn vader te helpen. Ik wilde hem naar een goede dokter doorsturen of naar hier brengen zodat hij hier wel een behandeling zou kunnen krijgen. Ik denk dat elke persoon voor zijn of haar ouders, broers en zussen iets wilt doen.") Het CG VS heeft geen. minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Verzoeker is formeel dat hij wel degelijk zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over de persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden om Afghanistan te ontvluchten.

Verzoeker reikte hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aan het CGVS.

De redenen die het CGVS meent te kunnen aanhalen om verzoekers verklaringen op enkele onderdelen in twijfel te trekken. kunnen niet worden weerhouden en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Het CGVS verwijt verzoeker ten onrechte onaannemelijke verklaringen te hebben afgelegd.

Zo meent het CGVS dat het niet geloofwaardig zou zijn : dat er sprake is van een situatie waarin allé medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging ;

dat verzoeker geïmagineerd zou zijn door de Taliban terwijl hij enkel achter de schermen werkte in de slagerij terwijl andere medewerkers (zoals chauffeurs die de leveringen deden) een veel meer prominente, zichtbare functie bekleedden ;

dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de inhoud (m.b. de data) van de twee dreigbrieven :

Het CGVS verwijt verzoeker ten onrechte geen 'aannemelijke verklaringen' te hebben afgelegd. terwijl het het CGVS zélf is die ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening houdt met het gegeven dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud lichtte verzoeker toe dat zijn dorp gecontroleerd werd door de Taliban.

Verzoeker had ervoor gekozen om het werk in de slagerij te doen omdat zijn gezin behoefte had aan extra inkomsten.

Precies omdat zijn dorp onder controle was van de Taliban, kon verzoeker dit werk in de slagerij maar doen door uiterst discreet te zijn.

Van zodra de Taliban zou ontdekken dat iemand in het dorp banden zou hebben met de overheid. zou het leven van deze persoon in gevaar zijn.

(CGVS blz. 18:

■De veiligheidssituatie in ons dorp was enorm gevaarlijk en slecht voor mensen die bij de overheid betrokken waren, bv mensen die met de overheid samenwerkten en mensen die bij de overheid zich aangesloten hadden, schooldirecteurs en zelfs Schoonmakers. Ze werden bedreigd ter dood, hun leven was in gevaar.

CGVS blz. 19:

"De overheid was in ons dorp aanwezig en de taliban ook. De plek waar ons huis gelegen was, was een gevaarlijke plek, het was een soort slagveld van de taliban. Ze vochten daar bijna altijd tegen de overheid."

Verzoeker slaagde erin om lange tijd zijn werk binnen de slagerij geheim te houden.

Toen de Taliban te weten was gekomen dat verzoeker werkte in een slagerij die vlees leverde aan overheidssoldaten, stuurde de Taliban meteen een zgn. 'dagvaarding' naar verzoeker waarin hij werd bevolen om zich bij hen aan te melden.

Het CGVS insinueert ten onrechte dat verzoeker geen gevaar zou lopen om reden dat hij geen zichtbare functie in de slagerij had. daar waar de chauffeurs wél meer prominent in beeld zouden komen in de buitenwereld.

(CGVS blz. 24:

"Moest u zelf ooit leveringen doen?"

Nee, ik heb het nooit geleverd, het was niet mijn taak.

Ja, mijn taak was binnen de slagerij en buiten de winkel. buiten de winkel, bedoelt u de winkel openhouden?

Ik slachtte de kippen, ik maakte de plaats schoon, ik plaatste het vlees in de zakken, ik deed alles in de winkel.")

Zoals hierboven aangehaald. woonde verzoeker in een dorp dat onder controle was van de Taliban.

Het CGVS hield geen rekening met het gegeven dat de Taliban via hun lokale informatiekanalen getipt konden zijn geweest over verzoekers werk binnen de slagerij.

Bovendien waren de chauffeurs van de slagerij helemaal niet zo prominent in beeld. In tegenstelling tot het CGVS insinueert.

Voor hun eigen veiligheid, leefden de chauffeurs wel degelijk strikte veiligheidsmaatregelen na.

Zo maakten ze gebruik van anonieme voertuigen en leverden zij het vlees op neutrale plaatsen ; in huizen die niet gelinkt waren aan de overheid.

Eens de levering van het vlees in deze huizen had plaatsgevonden, kwamen vervolgens medewerkers van de overheid het vlees meenemen in aparté voertuigen.

Op die manier konden de chauffeurs van de slagerij onder de radar van de Taliban blijven werken.

(CGVS blz. 24:

"De goederen werden naar het districtshuis uitgeleverd of naar een specifiek huis in elk districtshuis in elk district. Het was onmogelijk voor de chauffeur om met zijn auto naar de basis te gaan. Als hij naar de basis zou gereden zijn, zou hij daar door de tegenstanders van de overheid herkend zijn. Hij ging naar een huis, bracht het vlees naar daar en vanuit het huis was het een andere auto naar het districtshuis of naar de basis vervoerd.

Waarom kwam het leger daar zelf niet om?

Ze leverden het vlees naar een specifiek huis, de overheid stuurde een voertuig ernaar toe om het vlees te krijgen en daarna leverden zij naar hun basis."

CGVS blz. 29:

"De chauffeurs waren niet bedreigd. Wij vervoerden vlees naar huizen en daarna naar andere plaatsen."

Ondanks deze veiligheidsmaatregelen, was er niettemin een voorval waarbij de Taliban een chauffeur van de slagerij hebben kunnen ontmaskeren.

Deze chauffeur heeft zijn werk voor de slagerij moeten bekopen met zijn leven.

(CGVS blz. 30:

"Ik heb daarna gezegd dat een van de mannen werd daar doodgeschoten en zijn auto was later afgebrand. Soms vielen ze mensen aan zonder dat ze van tevoren zouden bedreigen.")

Toen verzoekers werk binnen de slagerij 1er kennis was gekomen van de 1 aliban, nam verzoeker direct de nodige veiligheidsmaatregelen door onder te duiken in het gasthuis van zijn werkgever.

(CGVS blz. 26:

"Nee, ik ging er niet naar toe. Na de eerste brief ben ik niet naar huis gegaan.

Waar hebt u dan verbleven?

Ik bleef bij mijn leerkracht. Zijn huis was naast de slagerij gelegen en daarnaast had hij ook een gastenhuis. Ik bleef bij hem en voor dit probleem verbleef ik ook soms bij zijn huis.")

Verzoeker heeft geantwoord op de hem gestelde vragen door de Protection Officer zonder te overdrijven en zonder te gissen.

De door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen kunnen in het geval van verzoeker niet worden aanzien als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en zijn op zichzelf niet van aard om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn verzoek.

De toelichting die verzoeker aan de PO gaf telkens als hij werd gevraagd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de PO zich bedenkingen had gemaakt, was wel degelijk aannemelijk en niet a priori ongeloofwaardig.

Indien de PO vond dat de antwoorden van verzoeker niet volstonden of dat er nog te veel onduidelijkheden waren, dan had niets de PO belet om aan verzoeker extra vragen te stellen, hetgeen in casu ten onrechte niet, minstens te weinig, is gebeurd.

Zo duidt het CGVS het verzoeker ten onrechte ten kwade dat zijn verklaringen over de twee dreigbrieven (dd. 29/06/2020 en dd. 23/07/2020) niet zouden overeenkomen met de inhoud van deze dreigbrieven.

Het CGVS zoekt spijkers op laag water wanneer zij stelt dat verzoeker de inhoud van de twee brieven verwisseld heeft.

Het CGVS hield ten onrechte geen rekening met mogelijke misverstanden in hoofd van verzoeker.

De hoeveelheid verklaringen van verzoeker zoals afgelegd tijdens zijn beide onderhouds, bij de DVZ dd. 29 juli 2022 en deze op het CGVS dd. 20 juli 2023 anderzijds, en die wél aannemelijk en eensluidend waren, overstijgen in mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren.

Alleszins worden de diverse correcte, coherente en eensluidende antwoorden die verzoeker tijdens zijn opeenvolgende onderhouds wél wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas, ten onrechte doodgezwegen in de weigeringsbeslissing.

Uiteraard gaat het niet op om in de bestreden beslissing uitsluitend die vragen uit te kiezen waarop verzoeker misschien een onaannemelijk of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop verzoeker wél een overtuigend antwoord heeft gegeven.

Het CGVS gaat ten onrechte selectief tewerk.

Hiermee toont het CGVS dat zij in dit concrete dossier geen blijk heeft gegeven van behoorlijk en zorgvuldig bestuur.

Tenslotte is het CGVS tekortgekomen aan zijn samenwerkingsplicht.

Verzoeker legde enkele documenten neer: documenten over zijn werk voor de slagerij; werkdocumenten van zijn vader: medische documenten van de letsels van zijn vader ingevolge de slagen door de Taliban; foto's van verzoeker en van zijn vader; etc.

Noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle haar ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door verzoeker voorgelegde documenten al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas.

Het besluit van het CGVS is minstens voorbarig.

De door verzoeker voorgelegde documenten, waren wel degelijk overtuigend genoeg.

De voorgelegde documenten vormden minstens een begin van bewijs, dat in het kader van een grondiger onderzoek terzake, wel degelijk nuttige gegevens m.b.t. verzoekers moeilijkheden hadden kunnen verschaffen.

In casu bestaat er geen ernstige reden om het voordeel van de twijfel niet te verlenen aan verzoeker.

De motivering in de bestreden beslissing is geenszins afdoende.

Het is duidelijk dat het CGVS ten onrechte de door verzoeker bijgebrachte stukken geringschat heeft.

De vrees van verzoeker om in Afghanistan opnieuw bedreigd te worden en -misschien zelfs nog érger -gedood te worden- is dan ook wel degelijk gegrond.

Het CG VS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Verzoeker wilt benadrukken dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de Taliban, wel degelijk eerlijk waren.

Het CGVS heeft tenslotte ten onrechte geen rekening gehouden met de traumatische ervaringen die verzoeker had opgelopen.

Na de bedreigingen door de Taliban, verkeerden verzoeker en zijn familie in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor verzoekers veiligheid.

Na de bedreigingen aan zijn adres en nadat zijn vader zwaar was toegetakeld door de Taliban, had verzoeker vervolgens zijn familie moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming.

Zijn reisweg vanuit Afghanistan naar België nam meerdere maanden in beslag : kende vele hindernissen en was een grote beproeving geweest voor verzoeker.

Verzoeker had verschillende landen doorkruist alvorens in België aan te komen.

Tijdens zijn verblijf in België moest verzoeker vernemen dat zijn vader intussen was overleden als gevolg van de verwondingen die hij had opgelopen.

(CGVS blz. 14:

"Mijn moeder heeft me gedurende de recente ramadan op de hoogte gebracht dat mijn vader overleden is. Ze wilde het verbergen voor mij, maar ze gaf de telefoon aan mijn broer en ik vroeg hem naar mijn vader en hij wilde iets verzinnen. Daarna zei ik tegen hem: Ik zal geld sturen naar jou, vertel mij waar onze vader is. Daarna hebben ze mij op de hoogte gebracht. Ik verdacht dat er iets zou gebeurd zijn..."

Dit voorval had een diep indruk gemaakt op verzoeker. die tijdens zijn persoonlijk onderhoud zeer geëmotioneerd was toen hij vertelde over het overlijden van zijn vader.

Verzoeker heeft de dood van zijn vader emotioneel nog niet verwerkt en heeft twee keer geprobeerd om zich van het leven te beroven.

(CGVS blz. 21:

"Zijn dat allé redenen waarom u Afghanistan heeft verlaten en niet kan terugkeren?

**VZ huult* ")*

(CGVS blz. 34:

"We hebben geen hoofd in het gezin. Ten tweede zou ik liever door jullie gedood worden in plaats van hen. Ik heb twee keer de poging gedaan om mijn leven te beeindigen, maar mijn vrienden zeiden je hebt een moeder, kleine zussen en broer, je moet opletten. Ik ben enorm moe in het leven.

Ik weet niet waarom ik naar hier gekomen ben en hoe ben ik naar hier gekomen. Ik heb veel problemen in mijn leven gehad. Ik heb in A een goed leven gehad, verdiende goed, mijn vader werkte, ons leven was mooi. Daarna ben ik naar Europa gekomen en nu zegt u dat ik naar A zou moeten terugkeren. Het is beter dat jullie mij hier vermoorden in plaats van terugkeren."

Het CGVS hield geen rekening met het menselijk aspect.

De traumatische ervaringen die verzoeker heeft doorgemaakt, konden wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor het feit dat verzoeker in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier.

Het is algemeen geweten dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen. waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid.

Dit alles biedt wel degelijk een redelijke verklaring voor het feit dat verzoeker de inhoud van de twee dreigbrieven -per vergissing- verwisseld heeft.

Uit verzoekers onderhoud is voldoende gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Twijfels over bepaalde aspecten van verzoekers relaas ontslaan het CGVS niet van haar opdracht en onderzoeksplicht om verzoekers vrees voor vervolging grondig te toetsen.

Verzoeker blijft ervan overtuigd dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan het voorwerp zal uitmaken van een persoonsgerichte vervolging.

Tegelijk vreest verzoeker dat hij bij een terugkeer door de huidige machthebbers als een verwesterde misdadiger zal worden aanzien voor het loutere feit dat hij naar een niet-moslim land is gegaan om er een asielaanvraag in te dienen.

(CGVS blz. 33:

"Ze zouden zeggen: Waarom ben je naar Europa gegaan, waarom ben je uit dit gebied ontvlucht, waarom heb je onze regels en wetten overtreden? Ik zou geen antwoord hebben op hun vragen. Daarna zou ik moeten zeggen dat ik problemen met hen had en ze zouden mij bestraffen op basis van hun wet, ze zouden me vermoorden."

Volgens verzoeker schendt het CGVS de zorgvuldigheidsverplichting door geen grondig onderzoek te voeren naar de elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald.

Bij het voorbereiden van het dossier en het nemen van haar beslissing is het CGVS onzorgvuldig te werk gegaan.

In de gegeven omstandigheden zouden de verklaringen van verzoeker moeten volstaan om hem minstens het voordeel van de twijfel te verlenen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Uit hoofde van het principe van een goede rechtsbedeling alsook het zorgvuldigheidsbeginsel (algemeen rechtsbeginsel) had het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek dienen te wijden aan alle gegevens van het dossier en meer rekening dienen te houden met de opmerkingen en argumenten van verzoeker.

Reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (subsidiare bescherming)

Artikel 48/4 §2 c) : ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De argumenten waarop het CG VS zich i.c. baseert om verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus af te wijzen, zijn niet overtuigend.

Zelfs als het CGVS meent dat verzoekers asielrelaas niet beantwoordt aan de criteria van de Vluchtelingenconventie dan nog had het CGVS . in het kader van verzoekers asielaanvraag. hem het subsidiair beschermingsstatuut kunnen en moeten verlenen.

De Navo troepen hebben het land verlaten, doch de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan blijft nog steeds volatiel.

Indien verzoeker zou terugkeren naar zijn herkomstregio in Khogyani na een langdurige afwezigheid in het buitenland, zal hij een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor hemzelf.

Verzoeker vreest dat hij als verwesterd en als een ongelovige zal gepercipieerd worden.

(CGVS blz. 33:

"Ze zouden zeggen: Waarom ben je naar Europa gegaan, waarom ben je uit dit gebied ontvlucht, waarom heb je onze regels en wetten overtreden? Ik zou geen antwoord hebben op hun vragen. Daarna zou ik moeten zeggen dat ik problemen met hen had en ze zouden mij bestraffen op basis van hun wet, ze zouden me vermoorden.")

Dit gegeven op zich maakt het dat verzoekers persoonlijke situatie in Afghanistan hoedanook uitzichtloos is bij een terugkeer.

Verzoeker vreest dat de lokale gemeenschap terugkeerders percipiëren als zijnde personen die waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen.

Om diezelfde reden zal er voor verzoeker geen intern vestigingsalternatief voorhanden zijn.

Daarenboven. indien verzoeker door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering beschuldigd wordt, dan kunnen de de-facto-talibanautoriteiten evenmin worden beschouwd als een actor van bescherming.

Verzoeker kan dan ook om évidente redenen niet meer terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het is voor hem overduidelijk dat zijn veiligheid aldaar momenteel nog niet gegarandeerd is.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

Om al de hierboven aangehaalde redenen dient derhalve de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus dd. 28 september 2023 te worden vernietigd."

3. Nieuwe elementen

3.1. Verweerder legt op 15 april 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 7) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding van de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

3.2. Verzoeker legt op 17 april 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 11) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan een aanbevelingsbrief van de werkgever, die wordt bijgevoegd. In de aanvullende nota licht verzoeker toe dat hij sinds 6 november 2023 op regelmatige basis werkt, dat zijn werkgever bijzonder te spreken is over zijn werkhouding en over zijn inspanningen om zich te integreren, dat in geval van terugkeer naar Afghanistan, hij vreest om deze reden geïsoleerd te worden en slachtoffer zal worden van geweld, dat hij vreest dat de lokale bevolking in zijn herkomstregio hem als verwesterd zullen stigmatiseren en hem om die reden zullen uitstoten, dat hij in het ergste geval bij terugkeer zal vermoord worden omdat hij door de lokale bevolking als niet-moslim en als afvallige zal worden beschouwd. Ter terechtzitting legt verzoeker deze aanvullende nota opnieuw voor aan de Raad, doch met toevoeging van het volgende: *“Verzoeker vernam zeer recent van zijn broer R. (...) dat zijn (andere) broer S. (...) onlangs werd gedood door de Taliban. S. (...) was onderweg van Iran naar Afghanistan toen hij werd tegengehouden door de Taliban en om het leven werd gebracht. Voor verzoeker is de recente dood van zijn broer een bijkomend bewijs dat hij niet meer kan terugkeren.”*

3.3. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat zijn broer recent gestorven is en dat hij foto's heeft op zijn telefoon. Dat zijn broer zijn leven verloor in de maand van de ramadan. Hij wijst erop dat het slecht gaat met hem, dat men niet naar hem luistert, dat hij alcohol en drugs neemt om te kunnen slapen in het opvangcentrum. Hij stelt dat hij alles doorkreeg via Whatsapp en er nog niet in geslaagd is om de informatie bij de advocaat te krijgen. Hij stelt ook dat hij probeert zijn broer en zus weg te krijgen uit Afghanistan, dat zijn vader dood is en dat gesteld wordt dat er geen problemen meer zijn voor zijn familie maar dat zijn broer bij terugkeer uit Iran, gedood werd. Hij stelt dat hij en zijn broer samen vertrokken zijn en tot Iran zijn gereisd, maar dat zijn broer gewond raakte en niet verder kon reizen, dat hij in Iran bleef en hun moeder zei dat hij moest terugkomen. Hij vervolgt dat de mensen die zijn vader hadden aangevallen dat te weten zijn gekomen en dat zij zijn broer na een tijdje ombrachten met messteken. Hij wijst er ook op dat hij alles wat is voorgevallen, heeft gemeld aan de assistente in het opvangcentrum. Hij herhaalt dat hij het mentaal erg moeilijk heeft, dit sinds de gebeurtenissen in de eerste week van de ramadan, misschien iets later, en wijst erop dat hij foto's heeft van de telefoongesprekken naar zijn familie in Afghanistan. Hij betoogt dat zijn broer terugkeerde naar het dorp en vragen stelde in het dorp, dat hij verantwoording wilde voor wat zijn vader was overkomen, dat de taliban dit opmerkte, dat hij kort nadien werd aangevallen met messteken in de borstkas. Hij meent dat de taliban dit misschien deed uit vrees dat zijn broer later iets zou terugdoen en zij dat wilden vermijden. Verzoeker verklaart dat zijn moeder hem opbelde, dat ze zei dat zijn broer ruzie had gehad, dat ze huilde, dat hij begreep dat er meer aan de hand was, waarna verzoeker stelt dat hij een screenshot heeft van het lijk van zijn broer. Verzoeker toont terechtzitting op zijn telefoon een foto van hem en zijn broer R. alsook een foto van zijn broers R. en S. Daarnaast toont hij ook een foto die zijn moeder stuurde van de kist van S., deze dateert van 17 maart 2024. Hij herhaalt dat zijn broer gedood werd, dat hij in het tweede interview vermeld heeft dat ze verhuisd waren, dat er een foto is van in het dorp met een opschrift van de school. Hij toont ook een screenshot van tijdens het gesprek de nacht dat hij telefonisch geboden heeft met zijn familie omwille van de dood van zijn broer, gedateerd op 15 maart 2024.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing in het geheel niet aanvecht of betwist waar terecht gesteld wordt *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.”*

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet

noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren.

4.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.6. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.6.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Afghanistan vermoord te worden door de taliban doordat hij werkte in een slagerij die vlees leverde aan soldaten uit verschillende districten.

4.6.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden geoordeeld dat:

“Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Omwille van volgende redenen dient te worden besloten dat de door u aangehaalde asielmotieven ongelooftwaardig zijn.

U vreest gedood te worden door de taliban omdat u werknemer was van een slagerij die vlees leverde aan de overheid. Naar aanleiding hiervan ontving u twee dreigbrieven van de taliban. Gelet op het geheel van weinig aannemelijke verklaringen die u heeft afgelegd gedurende uw persoonlijk onderhoud, dient te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u voorgehouden asielmotieven.

Uit de beschikbare informatie (het EUAA-rapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/countryguidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat u werknemer bent geweest van een slagerij die leveringen deed aan het Afghaanse leger. Zelf hebt u nooit voor de toenmalige Afghaanse overheid gewerkt. Hoewel u dus een vrees voor de taliban inroept waarbij u iedereen die ooit mensen van het leger of de overheid heeft geholpen over dezelfde kam scheert (CGVS p. 18), komt uit de beschikbare informatie een heel ander beeld naar voren. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van uw toenmalige werk. U bent hier niet in geslaagd.

Uit uw verklaringen blijkt dat u werkte als slager in een slagerij in de bazaar van Kacha district. Uw taken en verantwoordelijkheden bestonden uit het slachten, schoonmaken en versnijden van de dieren (CGVS p.12). De slagerij zelf was volgens uw verklaringen de grootste slagerij in Kachani district en had een contract met L.G.H. (...) die het vlees leverde aan het ministerie van defensie (CGVS p.23)(document 1). Hierdoor konden ze vlees leveren aan de soldaten van het Bachir Argham, Kharqa, Kachani Kachani en Sherzad district (CGVS p.12 en 23). Uw baas H. (...) was bevoegd voor alles wat betrekking had op de overeenkomst met de overheid (CGVS p.23). U verklaart dat de leveringen aan de districten werden uitgevoerd door verschillende chauffeurs, elke chauffeur was verantwoordelijk voor zijn specifieke district (CGVS p.23 en 36). Uzelf was echter enkel bevoegd voor taken binnen de slagerij en u hebt zelf nooit leveringen moeten doen (CGVS p.24). Dit betekent dat u zelf niet zichtbaar samenwerkte met de overheid, maar dat u een gewone werknemer was binnen de slagerij. (...)

Het is dan ook ongeloofwaardig dat een werknemer die zelf enkel achter de schermen meewerkt in een slagerij meer problemen zou kennen dan de baas van de slagerij (...). Uw baas H. (...), de eigenaar van de slagerij en degene die het contract heeft gesloten en dus het gezicht is van de slagerij, werd volgens uw verklaringen altijd bedreigd (CGVS p.28). Echter bleven deze bedreigingen enkel bij het verzoeken van geld aangezien hij door de overheid werd ondersteund (CGVS p.28). Wanneer verder nog eens wordt teruggekeken op de problemen die uw baas mogelijks zou hebben gekend, vertelt u opnieuw dat uw baas natuurlijk problemen heeft gekend maar dat hij de bedreigingen die hij telefonisch kreeg niet serieus nam (CGVS p.29). Het is weinig aannemelijk dat een baas van iemand die is doodgeschoten omwille van zijn werk als chauffeur voor zijn slagerij en waarvan een medewerker meermaals is bedreigd geweest dreigtelefoontjes niet serieus neemt. Gevraagd of deze telefoontjes plaatsvonden voor of nadat u werd bedreigd, antwoordt u dat hij elke dag telefoontjes kreeg, maar dat hij niet bang was omdat hij ondersteund werd door de overheid, hetgeen weinig aannemelijk is (CGVS p.29). Daarenboven vervoerde uw baas volgens uw verklaringen zelf ook vlees naar het Kachani districtshuis, hierbij zou hij wel zijn eigen wapen hebben gehad (CGVS p.28). Aan het feit dat uw baas dan niet meer problemen zou hebben gehad dan u of dat hij wel in de mogelijkheid zou zijn geweest om nog een jaar nadat u het land hebt verlaten in het dorp te blijven wonen kan weinig geloof worden gehecht. H. (...) en zijn zoon B. (...) zijn namelijk zelf pas na de machtsovername vertrokken uit Afghanistan en er is in de tussentijd niets met hen gebeurd (CGVS p.29). Doorgevraagd op de bedreigingen die uw baas ontving wijzigt u uw verklaring en vertelt u dat H. (...) enkel in de winkel bleef en soms naar Jalalabad ging, maar dat hij niet naar onveilige plaatsen ging (CGVS p.29). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verhaal verder aan.

Wanneer u er nog eens op wordt gewezen dat het CGVS het raar vindt dat u bent vertrokken, maar de andere medewerkers die prominenter in beeld kwamen niet, herhaalt u gewoon weer dat u geen informatie heeft over de chauffeurs en dat H. (...) en B. (...) wel zijn gevlucht uit Afghanistan na de machtsovername (CGVS p.30). Wanneer u dan wederom wordt gevraagd waarom de taliban zich niet rechtstreeks op H. (...) hebben gericht, zegt u dat ze u maar ook hem hebben benaderd, maar begint u terug te vertellen over uw eigen problemen (CGVS p.30). Het feit dat uw baas die de contracten met de overheid regelde en die zelf, afhankelijk van uw verklaringen, ook het vlees leverde nog meer dan een jaar in de mogelijkheid was om zonder al te grote problemen in Afghanistan te verblijven en dat u als onopvallende medewerker dergelijke grote problemen zou hebben gekend, is allerminst aannemelijk.

Een vrees voor vervolging louter omdat u werkte voor de voormalige overheid maakt u aldus niet aannemelijk.

Voorts zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig. Zo verklaart u dat u twee dreigbrieven hebt ontvangen van de taliban waarin stond dat u naar een afspraak met de taliban moest komen (CGVS p.6,20-21). De eerste dreigbrief ontving u op 29 juni 2020, hierin werd u opgeroepen om zich dezelfde dag aan te melden bij de Abikuzaid moskee in Pirakhel samen met twee dorpsleiders (CGVS p.24-25) (document 6a). U vertelt eerst dat u de brief 's ochtends hebt gevonden onder de deur of de ingang van uw huis (CGVS p.25). Wanneer verder wordt ingegaan op de details van deze eerste ontmoeting met de taliban vertelt u daarentegen dat uw moeder de brief heeft gevonden bij de waterput vlakbij de deur van jullie huis (CGVS p.26). Deze tegenstrijdigheid tast de geloofwaardigheid van uw verhaal verder aan.

U bent zelf niet naar deze eerste afspraak gegaan, maar uw vader is in uw plaats gegaan (CGVS p.25). Uw vader heeft de taliban beloofd dat hij u zou overleveren aan de taliban omdat de taliban anders problemen gingen maken voor uw familie. Uw vader kwam de belofte niet na en heeft niets meer laten weten (CGVS p.25). Bevraagd of er dan al concrete afspraken waren gemaakt over het verdere verloop vertelt u dat er geen afspraken zijn gemaakt over de manier waarop hij u zou overdragen aan hen. De taliban zouden gewoon hebben gezegd dat hij u de volgende keer moest meebrengen, zonder te zeggen wanneer de volgende keer zou zijn (CGVS p.26). De taliban hadden het uw vader eenmalig vergeven, maar de volgende keer zou hij u moeten meebrengen (CGVS p.26). Deze gang van zaken is evenwel bijzonder weinig aannemelijk omdat ze u en uw familie de mogelijkheid geven om maatregelen te nemen tegen de taliban en u ook de gelegenheid had om te vluchten (CGVS p.26).

24 dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief hebben de taliban een tweede dreigbrief gestuurd naar uw huis op 23 juli 2020 (CGVS p.27) (document 6b). In deze tweede dreigbrief stond dat u zich in het Khakrasq gebied van Chantala regio moest overgeven naast het ziekenhuis (CGVS p.27). Ook naar deze ontmoeting bent u zelf niet gegaan aangezien u toen al was vertrokken uit het dorp. Uw vader is wederom in uw plaats gegaan. Omdat u wederom niet aanwezig was op de afspraak hebben ze uw vader zwaar toegetakeld (CGVS p.27 en 28). U legt medische documenten neer van uw vader die zijn verwondingen moeten staven (document 8). Echter bewijzen deze documenten enkel dat uw vader medische problemen heeft en dat hij aan paraplegia leed, dit bewijst niet hoe deze medische problemen zijn ontstaan en dit staat dus ook niet dat deze problemen verband houden met uw asielrelaas.

Wanneer u wordt gevraagd waarom de taliban niet meteen naar uw huis zijn gegaan om u rechtstreeks te benaderen, antwoordt u dat de taliban nooit naar iemands huis zouden gaan (CGVS p.31). U verklaart dat ze toestemming nodig hebben om een huiszoeking uit te voeren en dat ze zouden geconfronteerd worden met uw familie indien ze dit zonder toestemming zouden doen (CGVS p.31). Dat de taliban, een gewapende groepering die de macht probeert te grijpen, toestemming zouden moeten vragen aan uw familie voordat ze u zouden kunnen benaderen komt dan ook geheel ongeloofwaardig over. Deze weinig plausibele werkwijze van de taliban overtuigd het CGVS niet.

Tot slot komen uw verklaringen over de dreigbrieven niet overeen met de inhoud van de brieven die u voorlegt. Zo wordt u op meerdere momenten gedurende het interview gevraagd wat de inhoud is van de brieven en van wanneer ze dateren. U verklaart steeds dat u de eerste dreigbrief, of dagvaarding, hebt ontvangen op 29 juni 2020 en dat hierin stond dat u zich samen met de dorpsouderen, en afhankelijk van uw verklaringen met uw vader, moest gaan aanmelden bij de Abikuzaid moskee in Pirakhel twee uur na het vrijdagsgebed (CGVS p.6, 24, 26). De tweede dreigbrief heeft u ontvangen op 23 juli 2020 en hierin zou staan dat u, en opnieuw afhankelijk van uw verklaringen uw vader, zich aan de taliban moesten overgeven in Khakrasq gebied van Chantala regio bij het ziekenhuis (CGVS p.6 en 27). Echter komen uw verklaringen over de inhoud van de brieven niet overeen met de werkelijke inhoud, zo verwisselt u de inhoud van de beide brieven. Het is de brief die gedateerd is op 23 juli 2020 die u oproept om samen met twee dorpsouderen naar de moskee te komen en de eerste brief roept u op om u aan te melden bij het ziekenhuis (document 6).

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat de door u aangebrachte elementen niet aannemelijk zijn. Een vrees voor vervolging omwille van deze feiten kan bijgevolg niet worden aangenomen.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen.

Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 3). Ditzelfde geldt voor de taskara's die u neerlegt van uw vader en uw moeder (document 4 en 5). Het contract en de informatie van de slagerij die u neerlegt, bewijst louter dat er een contract bestond tussen L.G.H. (...) Company en H. (...) companies (document 1 en 2). Het werkdocument van uw vader bewijst louter de tewerkstelling van uw vader die hier niet ter discussie staat en draagt niets bij aan uw asielrelaas (document 10). De foto's die u neerlegt staven de tewerkstelling van uw vader en de familieband met uw vader, hetgeen hier opnieuw niet ter discussie staat. De foto's van de slagerij voegen daarnaast niets toe aan uw verhaal, aangezien u zelf nergens op deze foto's afgebeeld staat (document 11). De Belgische schooldocumenten die u neerlegt bewijzen enkel dat u hier een opleiding hebt gevolgd, maar draagt voor het overige niets bij aan

uw asielrelaas (document 9). De enveloppe bewijst daarnaast dat u documenten opgestuurd hebt gekregen (document 12).

Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."

Ingevolge deze vaststellingen volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas en dat verzoeker zijn vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt zijn deze motieven wel degelijk van aard om "*afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag*".

Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen, zoals ook blijkt uit wat volgt.

4.6.1.3. Door te beweren dat hij zijn volle medewerking heeft verleend aan het CGVS bij het verschaffen van informatie over zijn persoonlijke omstandigheden die hem ertoe genoodzaakt hadden Afghanistan te ontvluchten en hij hierbij alle nodige feiten en relevante elementen aanreikte aan het CGVS, dat de moeilijkheden die hij wel degelijk gekend heeft fout worden ingeschat door het CGVS, dat zijn verklaringen over de moeilijkheden met de taliban wel degelijk eerlijk waren, dat voldoende is gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen, dat hij heeft geantwoord op de hem gestelde vragen zonder te overdrijven en zonder te gissen en door het louter herhalen van zijn verklaringen, het louter volharden in zijn vluchtrelaas en het minimaliseren en tegenspreken van de bevindingen, de gevolgtrekkingen en de appreciatie door de adjunct-commissaris, slaagt verzoeker er niet in de hoger aangehaalde draagkrachtige, correcte en pertinente motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

4.6.1.4. Verzoeker betoogt dat verweerder geen, minstens onvoldoende rekening heeft gehouden met de concrete omstandigheden en de feitelijkheid ter plaatse, doch laat na te verduidelijken met welke concrete omstandigheden en de feitelijkheid ter plaatse het CGVS ten onrechte geen of niet voldoende rekening heeft gehouden.

4.6.1.5. Verzoeker stelt dat omdat hij zich niet vrijwillig had aangemeld bij de taliban, zijn vader ernstig werd toetgetakeld door de taliban, dat zijn vader meerdere breuken opliep aan zijn armen en aan zijn ruggenwervels, dat hij daarbij verlamd raakte en dat zijn vader op 6 maart 2023 overleed aan zijn verwondingen. Verzoeker citeert vervolgens uit zijn gehoorverslag.

Verzoeker beperkt zich in wezen tot het herhalen van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS doch weerlegt hiermee geenszins de pertinente motieven van de bestreden beslissing waar geoordeeld wordt "*Voorts zijn ook uw verklaringen betreffende de concrete vervolgingsfeiten die u zou hebben meegemaakt niet geloofwaardig (...) U bent zelf niet naar deze eerste afspraak gegaan, maar uw vader is in uw plaats gegaan (CGVS p.25). Uw vader heeft de taliban beloofd dat hij u zou overleveren aan de taliban omdat de taliban anders problemen gingen maken voor uw familie. Uw vader kwam de belofte niet na en heeft niets meer laten weten (CGVS p.25). Bevraagd of er dan al concrete afspraken waren gemaakt over het verdere verloop vertelt u dat er geen afspraken zijn gemaakt over de manier waarop hij u zou overdragen aan hen. De taliban zouden gewoon hebben gezegd dat hij u de volgende keer moest meebrengen, zonder te zeggen wanneer de volgende keer zou zijn (CGVS p.26). De taliban hadden het uw vader eenmalig vergeven, maar de volgende keer zou hij u moeten meebrengen (CGVS p.26). Deze gang van zaken is evenwel bijzonder weinig aannemelijk omdat ze u en uw familie de mogelijkheid geven om maatregelen te nemen tegen de taliban en u ook de gelegenheid had om te vluchten (CGVS p.26). 24 dagen na het ontvangen van de eerste dreigbrief hebben de taliban een tweede dreigbrief gestuurd naar uw huis op 23 juli 2020 (CGVS p.27) (document 6b). In deze tweede dreigbrief stond dat u zich in het Khakrasq gebied van Chantala regio moest overgeven naast het ziekenhuis (CGVS p.27). Ook naar deze ontmoeting bent u zelf niet gegaan aangezien u toen al was vertrokken uit het dorp. Uw vader is wederom in uw plaats gegaan. Omdat u wederom niet aanwezig was op de afspraak hebben ze uw vader zwaar toetgetakeld (CGVS p.27 en 28). U legt medische documenten neer van uw vader die zijn verwondingen moeten staven (document 8).*

Echter bewijzen deze documenten enkel dat uw vader medische problemen heeft en dat hij aan paraplegia leed, dit bewijst niet hoe deze medische problemen zijn ontstaan en dit staat dus ook niet dat deze problemen verband houden met uw asielrelaas.”

4.6.1.6. Door louter te betogen dat het CGVS het ten onrechte ongeloofwaardig acht dat er sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging, dat hij geïmagineerd zou zijn door de taliban terwijl hij enkel achter de schermen werkte in de slagerij terwijl andere medewerkers een veel meer prominente, zichtbare functie bekleedden en dat het CGVS ten onrechte stelt dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de inhoud van de twee dreigbrieven, en aldus door louter de bevindingen, de gevolgtrekkingen en de appreciatie door de adjunct-commissaris tegen te spreken, slaagt verzoeker er niet in de hoger aangehaalde draagkrachtige, correcte en pertinente motieven in de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Hij vervolgt dat het CGVS hem ten onrechte verwijt onaannemelijke verklaringen te hebben afgelegd terwijl het CGVS zelf ten onrechte uitgaat van hypothetische scenario's en geen rekening houdt met het feit dat de realiteit ter plaatse anders kan zijn, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud toelichtte dat zijn dorp door de taliban gecontroleerd werd, dat hij ervoor had gekozen om het werk in de slagerij te doen omdat zijn gezin behoefte had aan extra inkomsten, dat precies omdat zijn dorp onder de controle was van de taliban hij dit werk in de slagerij maar kon doen door uiterst discreet te zijn, dat van zodra de taliban zou ontdekken dat iemand in het dorp banden zou hebben met de overheid het leven van die persoon in gevaar zou zijn. Hij vervolgt dat hij er lange tijd in slaagde zijn werk binnen de slagerij geheim te houden, dat toen de taliban te weten kwam dat hij in de slagerij werkte die vlees leverde aan overheidssoldaten, de taliban meteen een zogenaamde dagvaarding stuurde waarin hij werd bevolen zich aan te melden. Hij betoogt dat het CGVS ten onrechte insinueert dat hij geen gevaar zou lopen om reden dat hij geen zichtbare functie in de slagerij had, daar waar de chauffeurs wel meer prominent in beeld zouden komen in de buitenwereld, dat hij in een dorp woonde dat onder de controle van de taliban was, dat het CGVS geen rekening hield met het gegeven dat de taliban via hun lokale informatiekanaal getipt konden zijn geweest over zijn werk binnen de slagerij. Hij wijst erop dat de chauffeurs bovendien niet zo prominent in beeld waren, dat voor hun eigen veiligheid de chauffeurs wel degelijk strikte veiligheidsmaatregelen naleefden, dat zij gebruik maakten van anonieme voertuigen en het vlees leverden op neutrale plaatsen, in huizen die niet gelinkt waren aan de overheid, dat eens de levering in deze huizen had plaatsgevonden, vervolgens de medewerkers van de overheid het vlees meenemen in aparte voertuigen, dat op die manier de chauffeurs onder de radar van de taliban konden blijven werken, dat ondanks de veiligheidsmaatregelen, er niettemin een voorval was waarbij de taliban een chauffeur van de slagerij hebben kunnen ontmaskeren, dat de chauffeur zijn werk bij de slagerij heeft moeten bekopen met zijn leven. Verzoeker wijst er ook nog op dat hij, toen zijn werk binnen de slagerij ter kennis kwam van de taliban, hij direct de nodige veiligheidsmaatregelen nam door onder te duiken in het gasthuis van zijn werkgever.

Verzoeker gaat er met zijn betoog aan voorbij dat verweerder wel degelijk rekening houdt met de realiteit ter plaatse en in die zin het relaas van verzoeker aftoetst aan de algemene landeninformatie betreffende de situatie van personen die de voormalige overheid hebben geholpen. Hieromtrent heeft het CGVS echter terecht gesteld *“Uit de beschikbare informatie (...) blijkt dat er in het algemeen geen sprake is van een situatie waarin alle medewerkers van de voormalige overheid te maken krijgen met vervolging. De meeste mannelijke medewerkers van de voormalige overheid hebben hun functie opnieuw opgenomen in de huidige administratie. Bepaalde groepen, zoals ex-leden van het ANSF, medewerkers van het juridische apparaat etc., kunnen in sterkere mate te maken krijgen met vervolging. Vervolging van andere ex-overheidsmedewerkers hangt onder meer af van de specifieke rol of functie die iemand bekleedde, de dienst waarvoor hij werkte, persoonlijke vijandschappen, de zichtbaarheid van de functie. Uzelf stelt dat u werknemer bent geweest van een slagerij die leveringen deed aan het Afghaanse leger. Zelf hebt u nooit voor de toenmalige Afghaanse overheid gewerkt. Hoewel u dus een vrees voor de taliban inroept waarbij u iedereen die ooit mensen van het leger of de overheid heeft geholpen over dezelfde kam scheert (CGVS p. 18), komt uit de beschikbare informatie een heel ander beeld naar voren. U dient bijgevolg aan te tonen waarom u een nood aan bescherming zou hebben omwille van uw toenmalige werk. U bent hier niet in geslaagd.”*

Voor het overige lijkt verzoeker zich opnieuw te beperken tot het herhalen van zijn verklaringen en het volharden in zijn relaas, doch slaagt er op deze wijze geenszins in de in punt 4.6.1.2. aangehaalde draagkrachtige, correcte en pertinente motieven te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Bovendien acht de Raad het niet zozeer ongeloofwaardig dat het ontdekken door de taliban van het feit dat een persoon betrokken is bij leveringen aan de overheid tot problemen zou kunnen leiden, doch wel dat een werknemer van een slagerij die enkel achter de schermen meewerkt in een slagerij – waarbij bovendien

nergens uit kan blijken dat verzoeker meewerkte aan de leveringen voor het leger – meer problemen zou kennen dan de baas van die slagerij. Bovendien, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, zijn verzoekers verklaringen over zijn concrete vervolgingsfeiten ongeloofwaardig.

De Raad wijst er ter volledigheid nog op dat hij het motief dat het ongeloofwaardig is dat een medewerker die zelf achter de schermen meewerkt in een slagerij meer problemen zou kennen dan werknemers die zichtbaar het vlees leveren aan de overheid, dat er maar één andere medewerker/chauffeur is die grote problemen heeft gekend omwille van zijn werk in de slagerij, dat hij vlees vervoerde, dat de anderen geen problemen hebben gekend, dat de verklaringen dat indien de taliban hen zou gezien hebben, zij hen zou vermoord hebben, loutere speculaties zijn die niet geloofwaardig kunnen worden geacht gezien zijn eerdere verklaringen en het feit dat hij geen duidelijk beeld kan schetsen over de problemen van zijn collega's, overtuigend. De overige overwegingen in de bestreden beslissing, zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., zijn voldoende determinerend om de vaststelling te schragen dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ingeroepen vervolgingsrelaas. Verzoekers betoog inzake dit overtuigend motief werpt zodoende geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Betreffende het relaas dat een chauffeur werd aangevallen door de taliban, wijst de Raad er nog op dat verzoeker door enkel hierop te wijzen, geenszins aannemelijk maakt dat hij persoonlijk in de problemen is gekomen met de taliban omwille van zijn job in de slagerij, te meer daar nergens uit blijkt, indien geloof kan worden gehecht aan de aanval door de taliban op de chauffeur, dat deze aanval geschiedde omwille van het feit dat de chauffeur leveringen van vlees deed voor de overheid.

De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat verzoeker ook bepaalde plausible verklaringen aflegt, geenszins afbreuk doet aan de pertinente vaststellingen zoals weergegeven in punt 4.6.1.2. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

4.6.1.7. Voorts wijst de Raad nog op een tegenstrijdigheid in het vervolgingsrelaas van verzoeker. Zo verklaart verzoeker vooreerst dat hij een tweede dreigbrief kreeg waarin hij en zijn vader verzocht werden naar Kharkras kliniek te gaan, dat twee à drie dagen later zijn vader naar de winkel is gekomen om hem te verwittigen, dat hij daarna een gesprek had met zijn baas die hem aanraade het land te verlaten en hij toen naar Kabul is geweest, dat zijn vader er alleen naar toe is geweest en werd geslagen, dat hij daarna een telefoon kreeg van zijn paternale oom die hem verwittigde over het incident van zijn vader en hem aanraade Afghanistan te verlaten, waarna hij vertrokken is uit het land (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 21). Verzoeker verklaart verder tijdens het onderhoud dat hij in Kabul was toen de andere dagvaarding werd ontvangen en dat hij daarna uit het land vertrokken is, dat hij 20 juli 2020 uit de winkel is vertrokken en naar Kabul ging (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 27). Het is chronologisch tegenstrijdig eerst te verklaren dat een tweede dreigbrief ontvangen werd en hij, na verwittiging van zijn vader naar Kabul is geweest om vervolgens te verklaren dat hij reeds in Kabul was toen de tweede dreigbrief werd ontvangen.

Gelet op deze tegenstrijdigheid en de overige pertinente vaststellingen zoals weergegeven in punt 4.6.1.2., kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchrelaas van verzoeker.

4.6.1.8. In zoverre verzoeker meent dat de door het CGVS geciteerde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen niet aanzien kunnen worden als dermate belangrijke onderdelen in zijn verklaringen en op zichzelf niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas, onderstreept de Raad evenwel dat de vastgestelde tegenstrijdigheden betrekking hebben op essentiële elementen van zijn asielrelaas, met name de door hem beweerde vervolging door de taliban door middel van het versturen van dreigbrieven/dagvaardingen. De desbetreffende vaststellingen ondergraven dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas. Bovendien wordt aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht, niet enkel op grond van tegenstrijdigheden, doch op grond van het geheel van de weinig aannemelijke verklaringen die verzoeker heeft afgelegd gedurende het persoonlijk onderhoud. De Raad wijst er in dit licht op dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven – en niet enkel de aangehaalde tegenstrijdigheden – die de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat de door verzoeker aangehaalde asielmotieven niet geloofwaardig zijn. Bovendien ondergraft de vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas wel degelijk.

4.6.1.9. Waar verzoeker betoogt dat hij de toelichting gaf als hij gevraagd werd om meer uitleg te geven over bepaalde onderdelen waarover de *protection officer* bedenkingen had, dat deze toelichting wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig was, laat hij na *in concreto* toe te lichten welke door hem

gegeven toelichting, bij onderdelen waarover de *protection officer* bedenkingen had, wel degelijk aannemelijk en niet *a priori* ongeloofwaardig zijn.

4.6.1.10. Verzoeker betoogt dat indien de *protection officer* vond dat zijn antwoorden niet volstonden of dat er nog te veel onduidelijkheden waren, niets de *protection officer* had belet om hem extra vragen te stellen, hetgeen niet, minstens te weinig is gebeurd, dat het CGVS hem ten onrechte verwijt dat zijn verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de twee dreigbrieven, dat het CGVS spijkers op laag water zoekt wanneer hij erop wijst dat verzoeker de inhoud van de twee brieven heeft verwisseld, dat het CGVS ten onrechte geen rekening hield met mogelijke misverstanden in zijn hoofd.

De Raad stelt vooreerst vast dat de motieven *“Tot slot komen uw verklaringen over de dreigbrieven niet overeen met de inhoud van de brieven die u voorlegt. Zo wordt u op meerdere momenten gedurende het interview gevraagd wat de inhoud is van de brieven en van wanneer ze dateren. U verklaart steeds dat u de eerste dreigbrief, of dagvaarding, hebt ontvangen op 29 juni 2020 en dat hierin stond dat u zich samen met de dorpsouderen, en afhankelijk van uw verklaringen met uw vader, moest gaan aanmelden bij de Abikuzaid moskee in Pirakhel twee uur na het vrijdagsgebed (CGVS p.6, 24, 26). De tweede dreigbrief heeft u ontvangen op 23 juli 2020 en hierin zou staan dat u, en opnieuw afhankelijk van uw verklaringen uw vader, zich aan de taliban moeten overgeven in Khakrasq gebied van Chantala regio bij het ziekenhuis (CGVS p.6 en 27). Echter komen uw verklaringen over de inhoud van de brieven niet overeen met de werkelijke inhoud, zo verwisselt u de inhoud van de beide brieven. Het is de brief die gedateerd is op 23 juli 2020 die u oproept om samen met twee dorpsouderen naar de moskee te komen en de eerste brief roept u op om u aan te melden bij het ziekenhuis (document 6).”*, steun vinden in de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS – waarbij kan verwezen worden naar pagina 22 van deze notities waar de vertaling van de dreigbrieven door de aanwezig tolk genoteerd staat – alsook in de stukken van het administratief dossier alwaar in de map “documenten” een vertaling voorzien is van de neergelegde dreigbrieven – zodat verzoeker geenszins kan gevolgd worden dat het CGVS hem ten onrechte verwijt dat zijn verklaringen niet overeenkomen met de inhoud van de twee dreigbrieven.

Met zijn betoog gaat verzoeker er voorts aan voorbij dat het CGVS wel degelijk extra vragen gesteld heeft omwille van de onduidelijkheid in zijn verklaringen betreffende de inhoud van de twee dreigbrieven (*“Wanneer was die eerste dagvaarding juist gestuurd?”, “En wat stond er in, in de eerste dagvaarding?”, “wanneer heeft uw vader en de dorpschoude dan juist afgesproken met de taliban?”, “Was dat dezelfde dag dan nog?”, “En het is ook dezelfde dag dat uw vader heeft afgesproken met hen?”, “En heeft uw vader uit eigen beweging de dorpschoudsten meegenomen of stond dat ook in die brief?”, “Wanneer is de tweede dagvaarding juist gestuurd?”, “Wat stond daar nu juist weer in?”, “En stond erop wanneer die ontmoeting zou doorgaan?”, “Om 9u diezelfde dag?”, “Wie was het juist die du deze keer wou ontmoeten?”, “Maar u zat op dat moment al in Kabul?”, “De 20ste van de 7de maand hé?”, “Zou u ook kunnen zeggen in Afghaanse data wat de datum was?”, “Maar in A gebruikte u toch Afghaanse data? Ik wil gewoon zorgen dat er geen verwarring is bij de omzetting van de data”, “Vraag aan de tolk: zou u mij nog eens de juiste datum geven. *toont dreigbrieven**”) en er zelfs uitdrukkelijk op wees *“En ook de inhoud van de brieven. De inhoud van de eerste brief dat u vertelt is eigenlijk de inhoud van de tweede brief”*. De Raad stelt vast dat verzoeker geen verklaring of verduidelijking geeft of gewag maakt van een misverstand, doch stelt trouw te blijven aan zijn verklaring en te weten wat de waarheid is, dat hij zeker is dat zijn verklaring juist is.*

Waar verzoeker meent dat het CGVS spijkers op laag water zoekt wanneer hij erop wijst dat verzoeker de inhoud van de twee brieven heeft verwisseld, dat het CGVS ten onrechte geen rekening hield met mogelijke misverstanden in zijn hoofd, gaat hij eraan voorbij dat de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de inhoud van de brieven, geen betrekking heeft op details, maar op de chronologie van de vervolgingsfeiten. Wanneer verzoeker deze feiten zelf heeft meegemaakt kan van hem verwacht worden dat hij weet welke dagvaarding eerst kwam, de dagvaarding dat hij naar de moskee in Pidakhel moest gaan met twee dorpsleiders, 2 uur na het vrijdagsgebed of de dagvaarding dat hij zich in Khakrasq gebied moest overgeven, naast de kliniek om 9u, te meer daar hij verklaart dat zijn vader naar aanleiding van dit laatste incident geslagen werd door de taliban (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 24, 27, 28). Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om coherente en aannemelijke verklaringen af te leggen omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten. De vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de door hem voorgelegde documenten en zijn verklaringen hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen.

4.6.1.11. Verzoeker meent dat de hoeveelheid van verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens beide onderhouds en die wel aannemelijk en eensluidend waren, in ruime mate het aantal verklaringen die dat misschien, op enkele onderdelen, niet waren, overstijgen, dat alleszins de diverse correcte, coherente en

eensluitende antwoorden die hij tijdens zijn opeenvolgende onderhouds wel wist te geven op specifieke vragen aangaande zijn asielrelaas, ten onrechte doodgezwegen worden in de bestreden beslissing, dat het uiteraard niet opgaat om in de bestreden beslissing uitsluitend de vragen uit te kiezen waarop hij misschien een onaannemelijk of onvoldoende antwoord heeft gegeven en te zwijgen over de meerdere andere vragen waarop hij wel een overtuigend antwoord heeft gegeven, dat het CGVS ten onrechte selectief te werk gaat.

De Raad merkt op dat de motiveringsplicht in hoofde van verweerder geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing op te nemen. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren. Elementen of gegevens in het voordeel van de vreemdeling moeten niet noodzakelijk in de beslissing worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032). Bovendien blijft verzoeker in gebreke *in concreto* aan te duiden welke positieve aanwijzingen door verwerende partij niet in rekening zouden zijn gebracht.

4.6.1.12. Verzoeker stelt dat hij enkele documenten heeft voorgelegd, met name documenten over zijn werk voor de slagerij, werkdocumenten van zijn vader, medische documenten van de letsels van zijn vader ingevolge de slagen door de taliban, foto's van hem en zijn vader en meent dat noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat het CGVS alle hem ter beschikking zijnde middelen heeft aangewend om na te gaan of de door hem voorgelegde documenten al dan niet correcte informatie bevatten aangaande zijn asielrelaas, dat het besluit van het CGVS minstens voorbarig is, dat de door hem voorgelegde documenten wel degelijk overtuigend genoeg waren, dat ze minstens een begin van bewijs vormen die in het kader van een grondiger onderzoek ter zake wel degelijk nuttige gegevens met betrekking tot zijn moeilijkheden hadden kunnen verschaffen, dat er *in casu* geen ernstige reden bestaat om het voordeel van de twijfel hem niet te verlenen, dat de motivering geenszins afdoende is en dat het duidelijk is dat het CGVS de door hem bijgebrachte stukken geringschat heeft.

Met een dergelijk algemeen betoog slaagt verzoeker er niet in de concrete motieven in de bestreden beslissing omtrent de door hem neergelegde stukken *"Tot slot komen uw verklaringen over de dreigbrieven niet overeen met de inhoud van de brieven die u voorlegt. (...) De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie te wijzigen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is. Uw taskara is een loutere aanwijzing van uw identiteit, die hier niet ter discussie staat (document 3). Ditzelfde geldt voor de taskara's die u neerlegt van uw vader en uw moeder (document 4 en 5). Het contract en de informatie van de slagerij die u neerlegt, bewijst louter dat er een contract bestond tussen L.G.H. (...) Company en H. (...) companies (document 1 en 2). Het werkdocument van uw vader bewijst louter de tewerkstelling van uw vader die hier niet ter discussie staat en draagt niets bij aan uw asielrelaas (document 10). De foto's die u neerlegt staven de tewerkstelling van uw vader en de familieband met uw vader, hetgeen hier opnieuw niet ter discussie staat. De foto's van de slagerij voegen daarnaast niets toe aan uw verhaal, aangezien u zelf nergens op deze foto's afgebeeld staat (document 11). De Belgische schooldocumenten die u neerlegt bewijzen enkel dat u hier een opleiding hebt gevolgd, maar draagt voor het overige niets bij aan uw asielrelaas (document 9). De enveloppe bewijst daarnaast dat u documenten opgestuurd hebt gekregen (document 12). Uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt daarenboven dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen."* te weerleggen of te ontkrachten.

Betreffende de bij de aanvullende nota van 17 april 2024 voorgelegde aanbevelingsbrief van de werkgever stelt de Raad vast dat dit document geen verband houdt met de aangevoerde vluchtmotieven.

4.6.1.13. Verzoeker vervolgt dat het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden met de traumatische ervaringen die hij heeft opgelopen, dat hij en zijn familie, na de bedreigingen van de taliban in de oprechte overtuiging verkeerden dat een vertrek uit Afghanistan de enige optie was voor zijn veiligheid, dat na de bedreigingen aan zijn adres en nadat zijn vader zwaar was toegetakeld door de taliban, hij zijn familie heeft moeten achterlaten om te vluchten naar een voor hem onbekende bestemming, dat zijn reisweg van Afghanistan naar België meerdere maanden in beslag nam, vele hindernissen kende en een grote beproeving is geweest voor hem. Hij stelt dat hij tijdens zijn verblijf in België moest vernemen dat zijn vader intussen was overleden als gevolg van de verwondingen die hij had opgelopen, dat dit voorval een diepe indruk op hem gemaakt heeft, dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud zeer geëmotioneerd was toen hij vertelde over het overlijden van zijn vader, dat hij de dood van zijn vader emotioneel nog niet heeft verwerkt

en twee keer heeft geprobeerd zich van het leven te beroven, dat het CGVS geen rekening hield met het menselijk aspect. Hij betoogt dat de traumatische ervaringen die hij heeft doorgemaakt, wel degelijk een redelijke verklaring konden bieden voor het feit dat hij in de maanden die daarop volgden de gebeurtenissen heeft trachten te verwerken, uiteraard op zijn eigen manier, dat het algemeen geweten is dat een traumatische ervaring bij een mens kan leiden tot psychische stoornissen, waaronder verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid. Hij meent dat dit alles wel degelijk een redelijke verklaring biedt voor het feit dat hij de inhoud van de twee dreigbrieven per vergissing gewisseld heeft.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker, door louter te wijzen op het feit dat hij de inhoud van de twee dreigbrieven verwisseld heeft, er lijkt aan voorbij te gaan dat het niet het wisselen van de inhoud van de dreigbrieven op zich is waardoor de door hem aangereikte elementen niet aannemelijk worden geacht, doch wel het feit dat de data van de brieven niet overeenkomt met zijn verklaringen over wanneer de feiten zich hebben afgespeeld, meer bepaald de volgorde waarin de feiten zich hebben afgespeeld. Door te laten uitschijnen dat hij eenvoudigweg per vergissing de inhoud van de twee dreigbrieven verwisseld heeft, gaat hij eraan voorbij dat er volgens zijn verklaringen acties gebeurden ten gevolge van de eisen in de dreigbrieven, met name dat zijn vader – in plaats van verzoeker – effectief telkens is ingegaan op de oproepen van de taliban en zich heeft aangeboden op de aangegeven plaats, zodat de dreigbrieven betrekking hebben op feiten die volgens verzoekers verklaringen daadwerkelijk hebben plaatsgevonden. Het feit dat verzoeker verklaringen aflegt over hoe en wanneer de gebeurtenissen zich hebben voorgedaan en deze niet overeenstemmen met de inhoud van de brieven, kan dan ook niet louter verklaard worden door het per vergissing wisselen van de inhoud van de twee dreigbrieven. Daar verzoeker verklaarde dat zijn vader een eerste maal met de dorpsouderen naar de taliban ging en zijn vader de tweede maal naar het ziekenhuis ging, waarbij hij geslagen werd door de taliban, brengt het feit dat de dreigbrieven net het omgekeerde vermelden, wel degelijk met zich mee dat de naar voren gebrachte feiten niet aannemelijk worden gemaakt.

Waar verzoeker er ter verklaring van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen op wijst dat hij zeer traumatische gebeurtenissen heeft meegemaakt (in zijn land van herkomst, op zijn reisweg en in België bij het vernemen van het overlijden van zijn vader) wat kan leiden tot psychische stoornissen zoals verdringing, vervlakking, verandering van de bewustzijnstoestand en zelfs tot een vertekende beleving van de werkelijkheid, slaagt hij er andermaal niet in de Raad te overtuigen. Van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij bij machte is om een juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dat hij nauwkeurige, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Daargelaten verzoekers blote beweringen dienaangaande, kan uit de stukken waarop de Raad vermag acht te slaan op generlei wijze blijken dat traumatische ervaringen hem zouden verhinderd hebben om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud in staat was om gedetailleerde verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven, hetgeen hij ook uitdrukkelijk in het verzoekschrift erkent door te stellen dat uit zijn onderhoud is gebleken dat hij zijn asielrelaas afdoende heeft toegelicht *“en voldoende elementen heeft aangehaald die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen”*. Bovendien werd door verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zelf op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van psychologische problemen waardoor hij moeilijkheden zou hebben om zich bepaalde feiten te herinneren. Verzoeker brengt evenmin een medisch attest bij ter staving van zijn beweringen in dit verband. Het feit dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud zeer geëmotioneerd was toen hij vertelde over het overlijden van zijn vader, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

4.6.1.14. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel van de in punt 4.6.1.2. weergegeven motieven in de bestreden beslissing en de vaststellingen in punt 4.6.1.7. voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

Er kan geen geloof gehecht worden aan het door verzoeker naar voren gebrachte vluchtrelaas. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.6.1.15. Betreffende het betoog van verzoeker ter terechtzitting waar hij stelt – en met foto's tracht aan te tonen – dat zijn broer recent overleden is, midden maart 2024, en erop wijst dat er dus wel degelijk nog problemen zijn voor zijn familie daar zijn broer bij terugkeer uit Iran gedood werd, dat de mensen die zijn vader hadden aangevallen op de hoogte zijn gekomen van diens terugkeer, dat zij, nadat zijn broer vragen stelde in het dorp daar hij verantwoording wilde voor de dood van hun vader, zijn broer ombrachten met messteken daar zij wilden vermijden dat zijn broer iets zou terugdoen, wijst de Raad erop – nog daargelaten

de vraag of geloof kan gehecht worden aan het recent overlijden van de broer van verzoeker – dat gezien geen geloof kan gehecht worden aan het vervolgingsrelaas van verzoeker en aldus ook niet aan het feit dat zijn vader door die problemen gezondheidsproblemen kreeg en drie jaar later stierf, ook geen geloof kan gehecht worden aan de verklaring dat zijn broer vermoord werd door de taliban omdat hij vragen stelde in het dorp daar hij verantwoording wilde voor de dood van hun vader. In dit licht wijst de Raad er ook op dat het zeer bevreemdend voorkomt dat, nadat verzoeker problemen zou hebben gekend met de taliban en hierdoor het land is moeten ontvluchten en zijn vader hierdoor ernstige verwondingen zou hebben opgelopen waaraan hij uiteindelijk ook overleed, zijn broer, nadat hij eerder ook was gevlucht, bij terugkomst, en dit terwijl de taliban aan de macht is, navraag zou doen in het dorp daar hij verantwoording wilde voor de dood van hun vader.

Met zijn betoog dat het slecht gaat met hem, dat men niet naar hem luistert, dat hij alcohol en drugs neemt om te kunnen slapen in het opvangcentrum en dat hij het mentaal erg moeilijk heeft, dit sinds de gebeurtenissen in de eerste week van de ramadan, maakt verzoeker niet aannemelijk Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban.

4.6.1.16. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6.1.17. Waar verzoeker erop wijst dat twijfels over bepaalde aspecten van zijn relaas het CGVS niet van haar opdracht ontslaat om zijn vrees voor vervolging grondig te toetsen, wijst de Raad erop dat het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

4.6.1.18. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering

4.6.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door verweerder ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice*

in the *Taliban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA,

Afghanistan targeting of individuals, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in de bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.6.2.2. In de bestreden beslissing overweegt het CGVS hieromtrent betreffende verzoeker:

"De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt."

4.6.2.3. Met het algemeen betoog in zijn verzoekschrift dat hij vreest bij een terugkeer door de huidige machtshebbers als een verwesterde misdadiger te worden aanzien door het loutere feit dat hij naar een niet-moslim land is gegaan om er een asielaanvraag in te dienen, dat het CGVS geen grondig onderzoek heeft gevoerd naar de elementen die hij in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald, dat zijn verklaringen zouden moeten volstaan om hem het voordeel van de twijfel te geven, dat het CGVS een vollediger en grondiger onderzoek had moeten verrichten van alle gegevens van het dossier en meer rekening diende te houden met zijn opmerkingen en argumenten, dat indien hij zou terugkeren naar zijn herkomstregio in Khogyani na een langdurige afwezigheid in het buitenland, hij grote aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien, dat hij vreest dat hij als verwesterd en als ongelovige zal gepercipieerd worden, dat dit gegeven op zich maakt dat zijn persoonlijke situatie bij terugkeer naar Afghanistan uitzichtloos is, dat hij vreest dat de lokale gemeenschap terugkeerders percipiëren als zijnde personen die waarden en uiterlijkheden hebben aangenomen die worden geassocieerd met westerse landen, dat hij dan ook om evidente redenen niet kan terugkeren naar Afghanistan alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden, weerlegt verzoeker deze motieven niet. Hij verduidelijkt ook geenszins met welke concrete elementen die hij in dit kader heeft aangehaald verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Uit het verzoekschrift, de aanvullende nota van 17 april 2024 en verzoekers verklaringen kan voorts niet worden afgeleid dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

Betreffende de door verzoeker bij zijn aanvullende nota van 17 april 2024 voorgelegde aanbevelingsbrief van de werkgever, waaruit blijkt dat hij sinds 6 november 2023 op regelmatige basis werkt, dat zijn werkgever bijzonder te spreken is over zijn werkhouding en over zijn inspanningen om zich te integreren, besluit de Raad dat, alhoewel verzoekers inspanningen tot integratie lovenswaardig zijn, hij hiermee niet aantoonde dat hij daadwerkelijk is verwesterd of dat hij als dusdanig zou worden gepercipieerd en dreigt in een dermate negatieve aandacht van de taliban te komen dat hij op grond hiervan een beschermingsnood aannemelijk

maakt, dan wel dat hij hierdoor dreigt niet in staat te zijn de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban, op te volgen, te meer verzoeker aldus tot zijn 18 jaar in Afghanistan heeft verbleven, waardoor kan aangenomen worden dat hij al een zekere maturiteit had en gevormd was naar Afghaanse normen en waarden, mede gelet op de verklaring dat hij enkele jaren naar school ging (verklaring DVZ, nr. 11, persoonlijk onderhoud CGVS, p. 11) en werkte als slager (verklaring DVZ, nr. 12). De duur van zijn verblijf in België sinds 27 mei 2022 (bijlage 26), *in casu* 2 jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee paternale ooms, twee maternale ooms, zijn broers en zussen alsook zijn verloofde nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13 tot 16). Ook verklaart hij nog vrienden te hebben in Afghanistan waarmee hij nog contact onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17). Ook verklaart hij dat hij met zijn familie nog contact onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18). Desgevallend kan verzoeker zich aldus informeren omtrent de huidige geldende regels en normen bij zijn familie en vrienden.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde Hanafi moslim te zijn (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 10).

4.6.2.4. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn. Evenmin brengt verzoeker enig concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen. Daar geen geloof wordt gehecht aan verzoekers vluchtrelaas en de beweerde problemen met de taliban, kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. De Raad herhaalt dat stigmatisering, discriminatie of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen kunnen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, die verwijst naar de EASO “*COI query Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Hierbij dient te worden herhaald dat verzoeker nog steeds contacten onderhoudt met zijn in Afghanistan verblijvende familieleden en vrienden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij *in concreto* aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden gevisieerd omwille van zijn verblijf in Europa.

4.6.2.5. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het

Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.6.2.6. Nu niet blijkt dat er sprake is van een (toegeschreven) verwestering, is het betoog van verzoeker dat er geen intern vestigingsalternatief aanwezig is en dat indien hij door personen uit zijn lokale gemeenschap van verwestering wordt beschuldigd, de *de facto* talibanautoriteiten evenmin kunnen beschouwd worden als een actor van bescherming, niet dienstig.

4.6.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.6.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1

van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door verweerder, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.6.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

4.6.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, twee paternale ooms, twee maternale ooms, zijn broers en zussen alsook zijn verloofde nog in Afghanistan verblijven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 13 tot 16). Ook verklaart hij nog vrienden te hebben in Afghanistan waarmee hij nog contact onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 17) en verklaart hij dat hij met zijn familie nog contact onderhoudt (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 18).

4.6.3.4. Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM valt *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4.6.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.6.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.7.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.7.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023.

4.7.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In zoverre verzoeker in het kader van de vereiste persoonlijke omstandigheden zou verwijzen naar de (gepercipieerde) verwestering, toont hij hiermee geen omstandigheden aan waardoor sprake zou kunnen zijn van een verhoogd risico slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien is uit hetgeen voorafgaat gebleken dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij verwesterd is of als verwesterd gepercipieerd zal worden door de Taliban bij terugkeer.

De Raad wijst er voorts nog op dat verzoeker door louter op te merken dat de NAVO troepen het land verlaten hebben en de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan nog steeds volatiel blijft, geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

4.7.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen. Het bestaan van een manifeste appreciatiefout evenmin.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

4.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen

bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.11. De beschouwingen van verzoeker laten evenmin toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER